

# Unikátní Rapid

## prošel rekonstrukcí v panelákovém obýváku

Unikátní historické vozy ŠKODA mají za sebou většinou velmi bohatou a zajímavou minulost. Tak třeba ŠKODA Rapid Miroslava Strouhala z roku 1940 je pouze jedním ze dvou pojízdných vozů svého druhu v České republice. A renovaci prošla v obýváku.

**M**odelu Rapid z roku 1940 bylo vyrobeno pouhých 109 kusů. A podle slov pětapadesátiletého Pražana Miroslava Strouhala se v republice dochovaly pouze čtyři kusy, z toho jen dva pojízdné, zbylé dva v žalostném stavu.

Miroslav Strouhal si koupil svého Rapida už před více než třicet lety. Měl mu sloužit především jako dopravní prostředek a v podstatě tak funguje dodnes. Za tu dobu ale musel projít řadou úprav a kompletní renovací, která povětšinou probíhala v obýváku panelového bytu v Praze na Černém mostě.

V roce 1977 začal Miroslav Strouhal shánět automobil, který by mu mohl posloužit k běžnému ježdění. „Potřeboval jsem nějaký dopravní prostředek a k Rapidu jsem měl velmi blízko, protože ho měl můj táta. Proto jsem chtěl právě tento model, i když jsem poptával i VW Brouk. Taková auta stála v té době maximálně tisíc korun, a když jsem objevil nabídku na tenhle kousek za 4600 korun, tak jsem si několikrát říkal, že je to strašně předraženo. Přesto jsem se pro něho vydal a na místě nějak nevěřil vlastním očím. Bylo to úplně jiné auto, než jaké jsem znal od mého táty. To bývalo mnohem hranatější. Proto jsem v nabízený kus neměl moc důvěry a vzal jsem si nějaký čas na rozmyšlenou. Během něho jsem si o autě všechno zjistil a přišel na to, že jde o mnohem vzácnější

kus, který byl díky své proudnicové karoserii určen především pro provoz na dálnicích a autostrádách.“

Právě tento výjimečný kousek Miroslav Strouhal i při vyšší ceně koupil a započal s prvními opravami. „Auto tenkrát nebylo zrovna v nejlepším stavu, ale za holky se s ním po pár drobných úpravách jezdit dalo. Později se mu vysypal motor, a tak přišly na řadu první velké zásahy. Během opravy motoru jsem se pustil i do podlahy a podvozku. Tak dlouho jsem se v autě vrtal, až mi z něho vzniklo jenom torzo. Dával jsem ho několik let dohromady, ale pak jsem na něho s příchodem dětí trochu zanevřel a práce se zpomalily. Neměl jsem žádnou garáž, takže jsem auto rozstrkal všude, kam to šlo a dělal spíš jen věci, které jsem mohl dělat doma. Kus auta byl u táty v garáži, kus ve sklepě, kus u mě doma v obýváku, další ve fabrice. Zkrátka jak to šlo.“

Později ale nabraly práce na automobilu znovu obrátky a věci se začaly hybat. „Netrvalo to moc dlouho a do renovace jsem se pustil se vší vervou. Jednoho večera jsem si takhle sedl v obýváku u motoru, otevřel lahev červeného a pustil se do toho. Nějak mě to zase pohitilo a manželka mě tam ráno našla s prázdnou lahví, šroubovákem v ruce a obličejem od šmíru. Opravami jsem později trávil všechny volný čas. Veškeré večery, celé víkendy a kompletní dovolené.“



Miroslav Strouhal koupil v roce 1977 vůz ŠKODA Rapid, velmi vzácný kus, který je dnes jedním z pouhých dvou pojízdných modelů svého druhu v České republice. Postupně si ho sám celý zrekonstruoval.



Miroslav Strouhal zvládl většinu prací na svém voze sám nebo s přispěním kamarádů. Náhradní díly sháněl na burzách nebo si je musel vyrobit sám. S opravou poničených sedadel a jejich čalouněním pomohla vyučenému strojnímu zámečnickovi kamarádka Jiřina Pešková. „Jiřince bych strašně rád poděkoval. Když viděla, že už se do bytu ani nemůžu vejít, tak mi nabídla svoje prostory. Ve svém bytě odstrkala vlastní nábytek a už jsme čalounili. Chvilí jsem šel a ona stříhala, chvilí jsme si práce prohodili. Takhle jsme na sedadlech pracovali dva roky. Výsledek ale stojí za to, sedadla jsou jako nová, skvěle a precizně ušitá. Bez její pomoci bych je šel asi ještě dnes.“

Při otázce na rodinu Miroslav Strouhal jenom mávne rukou: „Tak manželka ze začátku samozřejmě mrlala, ale později si zvykla. Nebo spíše rezignovala. I když moc dobře věděla, jak na mě. Na místě, kam jsem dal motor, byla zvyklá žehlit, takže mi na něj později začala odkládat žehličku, nahoru na filtr. To už měla vysledované, jak to se mnou kroutí. Ale musím jí občas svěřt, to se rozumí. Nedávno se mnou dokonce byla na jedné akci a dělala mi navigátora. Tak to víte, od prvního místa jsme byli hodně daleko, ale člověk musí mít s ženskou trpělivost.“

A jaká čeká zrekonstruovaný Rapid budoucnost? Miroslav Strouhal neplánuje velké objíždění veškerých veteránských akcí, ale příležitostně se po republice rád rozjede: „Nemám žádné velké ambice v soutěžení a nadále budu svoje auto používat především k běžnému ježdění. Loni na podzim bez problémů prošlo technickou kontrolou. Na nějaké akce se přesto těším. Letos jsme například byli v Jindřichově Hradci, v Pehřimově a v Klecanech. Dokonce jsem si odvezl i nějaké ceny za nejstarší či nejhezčí auto. To víte, člověk je přece jenom ješitný, a když už se s tím třicet let dělal, tak si rád poslechne pochvalná slova od lidí, kterým se to třeba i líbí. Mým snem ale je udělat s Rapidem přejezd Alp a podívat se do Ženevy.“

Poslední otázkou je cena vozu. Dá se vůbec vyčíslit? „Vlastně by mě také zajímalo, jakou cenu může takové auto v současné době mít. Já jsem do něho v podstatě ani moc neinvestoval, sebralo to pouze strašně moc času a snahy. Jasně, lak si sám člověk neudělá a vyšel mě na docela dost peněz, stejně jako třeba klikovka, ale moc toho v součtu nebylo. Jeho tržní hodnotu ale opravdu nevím a jak asi tušíte, prodávat svůj Rapid samozřejmě nebudu. To už by snad bylo jednodušší prodat děti. Vždyť jsem ho dával dohromady více než třicet let. Za tu dobu už je víc než člen rodiny.“